

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 545/2025-9

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša a sudcov Libora Duľu (sudca spravodajca) a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], narodeného [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], proti uzneseniu Okresného súdu Nitra sp. zn. 6Tp/30/2025 z 30. júna 2025 v spojení s uznesením Krajského súdu v Nitre sp. zn. 1Tpo/19/2025 z 9. júla 2025 takto

rozhodol:

1. Žiadosti sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu **n e v y h o v u j e**.
2. Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a**.

Odôvodnenie:

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa, skutkový stav veci a argumentácia sťažovateľa

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 18. augusta 2025 domáha vyslovenia porušenia základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a základného práva súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy uznesením okresného súdu sp. zn. 6Tp/30/2025 z 30. júna 2025 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 1Tpo/19/2025 z 9. júla 2025. V petite podanej ústavnej sťažnosti sťažovateľ ústavnému súdu navrhol, aby nálezom vyslovil porušenie označených základných práv napadnutým uznesením okresného súdu a krajského súdu, aby tieto rozhodnutia zrušil, prepustil ho z väzby na slobodu a priznal mu primerané finančné zadosťučinenie vo výške 500 eur za každý mesiac väzby. Sťažovateľ zároveň požiadal o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom z dôvodu nemajetnosti.

2. Z obsahu sťažovateľom podanej ústavnej sťažnosti vyplýva, že uznesením vyšetrovatelky Okresného riaditeľstva Policajného zboru Nitra, odboru kriminálnej polície (ďalej len „policajtká“) sp. zn. ORP-566/X-VYS-NR-2025 z 28. júna 2025 bolo podľa § 199 ods. 2 Trestného poriadku začaté trestné stíhanie vo veci a súčasne podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku vznesené obvinenie sťažovateľovi pre zločin šírenia poplašnej správy podľa § 361 ods. 1, 2 a 3 písm. a) Trestného

zákona. Sťažovateľ bol trestným rozkazom okresného súdu sp. zn. 33T/35/2025 z 13. júna 2025 (právoplatným 13. júna 2025) uznaný vinným z prečinu šírenia poplašnej správy podľa § 361 ods. 2 Trestného zákona, za čo mu bol uložený podmienený trest odňatia slobody vo výmere 18 mesiacov so skúšobnou dobou v trvaní 24 mesiacov (s jej plynutím od 14. júna 2025 do 14. júna 2027). Okresný súd uznesením sp. zn. 6Tp/30/2025 z 30. júna 2025 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 1Tpo/19/2025 z 9. júla 2025 rozhodol o vzatí sťažovateľa do preventívnej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

3. Sťažovateľ rozdelil svoju argumentáciu proti napadnutému uzneseniu okresného súdu a krajského súdu o svojom vzatí do preventívnej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku do troch rovín. V prvej rovine sťažovateľ namietol, že bol nedostatočne oboznámený s dôvodmi svojho zadržania, ku ktorému došlo 28. júna 2025 v čase o 15.00 h podľa § 85 ods. 3 Trestného poriadku, keď mu bol dôvod jeho zadržania predostretý len vo všeobecnej, nekonkrétnej a neadresnej rovine, čo považuje za rozpor s čl. 17 ods. 3 ústavy, ktorý výslovne ustanovuje právo zadržanej osoby byť oboznámený s dôvodmi svojho zadržania. Okrem nedostatočného oboznámenia sa s dôvodmi svojho zadržania namietol aj nemožnosť dostatočného oboznámenia sa so skutkom, ktorý mu je kladený za vinu, v dôsledku čoho tak nemohol „vydedukovať“, aký skutok sa mu kladie za vinu a ani jeho právnu kvalifikáciu. V druhej rovine sťažovateľ namietol nezákonnosť samotného trestného stíhania, ktoré je zákonnou podmienkou väzby, keď okrem splnenia formálnej podmienky väzby, ktorou je vydanie uznesenia o vznesení obvinenia, je potrebné z materiálnej stránky skúmať dôvodnosť vedeného trestného stíhania, a teda v jeho prípade to, či mohol svojím konaním naplniť skutkovú podstatu zločinu podľa § 361 ods. 1, 2, 3 písm. a) Trestného zákona, ktorá vyžaduje úmyselné zavinenie. V danej súvislosti sťažovateľ rozporoval dôvodnosť vzneseného obvinenia, keďže (i) nemal úmysel spôsobiť vážne znepokojenie aspoň časti obyvateľstva, (ii) telefonoval síce na telefónne číslo 112, na ktorom bol ale prepojený na linku dôvery, ktorá má povahu krízovej telefónnej linky, kde (iii) hovoril len o svojich pocitoch, o svojom vnútornom rozpoložení a zlom psychickom stave, (iv) pričom tieto informácie nemohli byť nepravdivé alebo vymyslené, pretože sa týkali jeho osoby, navyše (v) linka dôvery nie je štátnym orgánom a ani právnickou osobou, ale je prevádzkovaná občianskym združením Ligou za duševné zdravie, kde pracujú dobrovoľníci, keď (vi) oznámenie na jeho osobu podávala pracovníčka sama za seba, nie za linku dôvery. Napokon v tretej rovine je sťažovateľ toho názoru, že napadnuté uznesenia okresného súdu a krajského súdu nie sú riadne odôvodnené parametrami vyplývajúcimi zo základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, keď odôvodnenie obmedzenia osobnej slobody je postavené len na formálnom zdôvodnení bez uvedenia konkrétnych materiálnych dôvodov zakladajúcich dôvodnosť predovšetkým podozrenia z ďalšieho páchania trestnej činnosti.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

4. Predmetom ústavnej sťažnosti je posúdenie porušenia základného práva sťažovateľa na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy a základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutými uzneseniami okresného súdu a krajského súdu o jeho vzatí do preventívnej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku z dôvodu (i) neoznámenia dôvodov zadržania podľa § 85 ods. 3 Trestného poriadku, (ii) nezákonnosti vedeného trestného stíhania

a (iii) arbitrárneho posúdenia dôvodov preventívnej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

5. Ústavný súd v súlade s § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť, pričom posudzoval, či jej prijatiu na ďalšie konanie nebránia dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

6. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania, a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc, b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37, c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom, d) ktorý je neprípustný, e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou, f) ktorý je podaný oneskorene, g) podľa § 42 ods. 2 písm. f), g), q), r), t) alebo písm. v), ktorý je zjavne neopodstatnený.

7. Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne, t. j. na princípe subsidiarity. Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy alebo iné orgány verejnej moci. Ústavný súd pri uplatňovaní svojej právomoci vychádza zo zásady, že ústava ukladá všeobecným súdom chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť, a preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov. Právomoc ústavného súdu je vybudovaná na zásade prieskumu vecí právoplatne skončených, ktorých eventuálnu protiústavnosť už nemožno zhojiť inými procesnými prostriedkami, resp. už nie je možná náprava iným spôsobom. Teda právomoc ústavného súdu rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy predstavuje *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý sa uplatní až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú.

8. Sťažovateľ podal proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 6Tp/30/2025 z 30. júna 2025 riadny opravný prostriedok, a to sťažnosť podľa § 185 a nasl. Trestného poriadku, o ktorej rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 1Tpo/19/2025 z 9. júla 2025 tak, že ju podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol, vzhľadom na čo ústavný súd nedisponuje právomocou na posúdenie tejto časti sťažovateľom podanej ústavnej sťažnosti (čl. 127 ods. 1 ústavy v spojení s § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde), čomu by v prípade podľa zákona obligatórneho zastúpenia sťažovateľa v konaní o ústavnej sťažnosti zodpovedal dôvod jej odmietnutia podľa § 56 ods. 2 písm. a), § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

9. Ústavný súd vo svojej judikatúre k čl. 17 ods. 2 ústavy uviedol, že vo vzťahu k väzbe obsahuje také práva, akými sú napríklad právo byť vo väzbe len zo zákonného dôvodu a na základe rozhodnutia sudcu alebo súdu; právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd neodkladne alebo urýchlene rozhodol o zákonnosti väzby a nariadil prepustenie, ak je táto nezákonná; právo nebyť vo väzbe dlhšie ako po dobu nevyhnutnú, resp. primeranú dobu alebo byť prepustený počas konania, pričom prepustenie môže byť podmienené zárukou (III. ÚS 7/00, III. ÚS 255/03, I. ÚS 100/04, III. ÚS 199/05, II. ÚS 185/2016). Obsahom základného práva podľa čl. 17 ods. 5

ústavy je aj oprávnenie trestne stíhanej osoby, aby súd rozhodujúci o jej väzbe skúmal významné skutočnosti za väzbu a proti nej vrátane možnosti nahradiť ju zárukou, sľubom alebo peňažnou zárukou, pričom ak sa rozhodne trestne stíhanú osobu do väzby vziať alebo ju v nej ďalej držať, aby boli takéto rozhodnutia založené na konkrétnych skutočnostiach, a nie na abstraktnej úvahe (III. ÚS 38/01, IV. ÚS 207/07, III. ÚS 115/08).

10. Z ustálenej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že právomoc ústavného súdu vo vzťahu k rozhodovaniu všeobecných súdov vo väzobných veciach je daná len na preskúmanie dôvodu a spôsobu obmedzenia osobnej slobody, t. j. či proti osobe, ktorá sa berie do väzby, bolo vznesené obvinenie, rozhodnutie o väzbe sa odôvodnilo aj skutkovými okolnosťami, o väzbe rozhodoval súd, obvinený bol vzatý do väzby pre konkrétne skutočnosti, resp. že osoba bola vzatá a držaná vo väzbe len na čas dovolený zákonom, resp. konkrétnym rozhodnutím väzobného súdu o predĺžení väzby. Teda úlohou ústavného súdu je sledovať, či všeobecné súdy v namietaných rozhodnutiach správne aplikujú právo, či dané rozhodnutia sú odôvodnené a či nenesú znaky arbitrárnosti vyúsťujúce do porušenia niektorého zo základných práv a slobôd.

11. Príslušné úvahy súdu by mali byť vyvedené vždy z povahy konkrétnej a individuálnej veci vrátane osoby obvineného, z jeho osobných pomerov, rozsahu potrebného dokazovania, z jeho náročnosti a pod. Do týchto úvah súdu je ústavný súd oprávnený zasiahnuť spravidla len vtedy, ak (i) nie je rozhodnutie o väzbe podložené zákonným dôvodom buď vôbec, alebo (ii) ak tvrdené (a nedostatočne zistené) dôvody väzby sú v extrémnom rozpore s kautelami vyplývajúcimi z ústavného poriadku Slovenskej republiky, prípadne s medzinárodnými zmluvami, ktorými je v tomto smere Slovenská republika viazaná, alebo (iii) ak sú tvrdené dôvody väzby v extrémnom rozpore so zisteným skutkovým stavom, alebo (iv) ak rozhodnutie o väzbe nie je odôvodnené poukázaním na konkrétne skutočnosti (I. ÚS 348/2016, I. ÚS 200/2021, II. ÚS 317/2024, IV. ÚS 613/2024). Inými slovami, kasačnú intervenciu ústavného súdu by mohli vyprovokovať také prípadné rozhodnutia a postupy všeobecných súdov v rámci rozhodovania o väzbe, ktoré by v určitom štádiu trestného konania predstavovali zjavný omyl či exces pri posudzovaní formálnych a materiálnych podmienok väzby, prípadne by boli iným evidentným popretím samotnej podstaty ochrany základných práv a slobôd. Z týchto hľadísk ústavný súd vychádzal aj v prejednávanom prípade.

12. Podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku je daný preventívny dôvod väzby vtedy, ak je obava, že obvinený bude pokračovať v trestnej činnosti, dokoná trestný čin, o ktorý sa pokúsil, alebo vykoná trestný čin, ktorý pripravoval. Pokračovaním v trestnej činnosti sa rozumie nielen opakovanie toho istého trestného činu, ale aj spáchanie trestného činu rovnakého druhu. Obavu z pokračovania v trestnej činnosti možno odôvodniť najmä spôsobom spáchania skutku a motívom jeho spáchania, vzťahom obvineného k poškodenému, motiváciou dokonáť, resp. opakovať skutok, majetkovými pomermi, spôsobom vedenia života obvineného. Teda pri riziku pokračovania v trestnej činnosti ako dôvodu väzby je nutné skúmať, či riziko spočívajúce v jej pokračovaní je hodnoverné a prijaté opatrenia primerané, to všetko s ohľadom na konkrétne okolnosti prípadu (Clooth proti Belgicku z 12. 12. 1991, bod 40).

13. V prvom rade ústavný súd vo vzťahu k dôvodnému podozreniu ako materiálnej podmienke uvalenia väzby konštatuje, že predpokladá existenciu skutočností alebo informácií, ktoré objektívnemu pozorovateľovi umožnia urobiť záver, že daná osoba mohla spáchať trestný čin

(Michalko proti Slovenskej republike z 21. 12. 2010, body 112 a 113, Ilgar Mammadov proti Azerbajdžanu z 22. 5. 2014, bod 88, sťažnosť č. 15172/13), pričom jeho dôvodnosť závisí vždy od všetkých okolností každého konkrétneho prípadu (Fox, Cambell a Hartley proti Veľkej Británii z 30. 8. 1990). Konanie musí vykazovať znaky, ktoré v danom čase podľa platného vnútroštátneho práva naplňajú skutkovú podstatu trestného činu (Lukanov proti Bulharsku z 20. 3. 1997), a musí byť jasné, o aký konkrétny trestný čin ide (Berkay proti Turecku z 1. 3. 2001).

14. Vzhľadom na skutočnosť, že napadnuté uznesenie okresného súdu a napadnuté uznesenie krajského súdu tvoria jeden celok (I. ÚS 379/2018, I. ÚS 161/2019, IV. ÚS 354/2020), ústavný súd pri preskúmaní zákonnosti a ústavnosti pozbavenia slobody sťažovateľa vrátane dôvodnosti vedeného trestného stíhania proti sťažovateľovi vychádzal z oboch týchto rozhodnutí. Okresný súd, ktorého závery aproboval krajský súd, zvýraznil, že skutok, pre ktorý bolo začaté trestné stíhanie, bol spáchaný a tento vykazuje znaky zločinu šírenia poplašnej správy podľa § 361 ods. 1, 2 a 3 písm. a) Trestného zákona a zároveň existuje odôvodnené podozrenie, že skutok mohol spáchať sťažovateľ, a to s ohľadom na vykonané dokazovanie spočívajúce vo výpovediach svedkov a zabezpečených listinných dôkazoch. Krajský súd teda pri posudzovaní splnenia jednej z materiálnych podmienok väzby spočívajúcej v dôvodnosti vedeného trestného stíhania vychádzal z obsahu dosiaľ vykonaným dokazovaním zhromaždenej dôkaznej masy preukazujúcej v rovine dôvodného podozrenia spáchanie stíhanej trestnej činnosti sťažovateľom. Podľa ústavného súdu sú takto prezentované závery krajského súdu pri posúdení dôvodnosti vedeného trestného stíhania sťažovateľa korešpondujúce s aktuálnym stavom dosiaľ vykonaného dokazovania, pričom je potrebné zdôrazniť, že až po vznesení obvinenia sa v rozhodujúcej miere otvára priestor na dokazovanie v prípravnom konaní, v dôsledku čoho sa dôvodnosť vzneseného obvinenia postupne „odkrýva“ (t. j. buď potvrdzuje, alebo vyvracia) práve dokazovaním, pričom skutočnosti, ktoré vyvolali podozrenie, nemusia byť toho istého stupňa ako tie, ktoré sú potrebné na odôvodnenie odsúdenia. Samotné dôvody väzby podľa § 71 ods. 1 Trestného poriadku rátajú s existenciou takéhoto dokazovania počas prípravného konania (IV. ÚS 383/04, IV. ÚS 217/2013, IV. ÚS 409/2024). Inými slovami, na dôvodnosť trestného stíhania je potrebné nazerať vždy aj v kontexte štádia, v ktorom sa trestné stíhanie určitej osoby práve nachádza (IV. ÚS 412/2022, IV. ÚS 613/2024). Obrana sťažovateľa o tom, že nebol dostatočne oboznámený s tým, akého skutku sa mal dopustiť vrátane jeho právnej kvalifikácie, neobstojí, keďže (i) sám v podanej ústavnej sťažnosti adresne popisuje svoje konanie, z ktorého popisu je zrejmé, že si je a od začiatku musel byť v okolnostiach predmetnej veci vedomý, čo, resp. aké konanie je mu kladené za vinu, pričom (ii) sám aj rozporuje jeho právnu kvalifikáciu policajtkou (bod 3), z čoho opätovne explicitne vyplýva jeho vedomosť o právnych dôsledkoch vyplývajúcich zo vzneseného obvinenia (vo vzťahu k predmetnému telefonátu), keď v predmetnom kontexte zohráva nepochybnú rolu aj jeho skoršie odsúdenie za čin s rovnorodým základom právnej kvalifikácie.

15. Krajský súd, rovnako ako aj okresný súd, ktorého príslušnú časť uznesenia o vzatí do väzby krajský súd aproboval, vychádzali pri posudzovaní dôvodného podozrenia z pokračovania v páchaní trestnej činnosti ako materiálnej podmienky preventívnej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zo skutočnosti spáchania trestného činu s rovnakým základom právnej kvalifikácie (vo vzťahu k trestnému činu šírenia poplašnej správy podľa § 361 ods. 2 Trestného zákona) sťažovateľom v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia (na začiatku jej plynutia),

keď ku skoršiemu odsúdeniu došlo trestným rozkazom okresného súdu sp. zn. 33T/35/2025 z 13. júna 2025. Okrem tejto skutočnosti krajský súd zvýraznil, že sťažovateľ bol dosiaľ (i) 9-krát súdne trestaný, (ii) 20-krát priestupkovo postihnutý za priestupky proti majetku, občianskemu spolunažívaniu a verejnému poriadku vrátane zneužitia linky integrovaného záchraného systému, (iii) pravidelne požíva alkoholické nápoje napriek uloženému ochrannému protialkoholickému liečeniu, (iv) má diagnostikovanú poruchu psychiky a správania zapríčinenú užívaním alkoholu vrátane črt histriónskej a narcistickej poruchy a egocentrizmu vo vysokej miere. Krajský súd na podklade všetkých týchto skutočností aproboval nielen dôvodnosť preventívnej väzby sťažovateľa, ale aj nemožnosť jej nahradenia sľubom a probačným dohľadom, ktorý nepovažoval za dostatočný na zamedzenie obáv z možného pokračovania v páchaní trestnej činnosti, pretože „*Je evidentné, že ani plynutie skúšobnej doby nemalo na obvineného dostatočný účinok tak, aby si uvedomil, že je povinný viesť riadny život a dodržiavať právny poriadok Slovenskej republiky.*“.

16. Po preskúmaní dôvodov preventívnej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, tak ako boli ustálené krajským súdom, ústavný súd prízvukuje, že jej kľúčovým predpokladom (a zároveň adresnou konkrétnou skutočnosťou) je špeciálna recidíva sťažovateľa, ktorý v podstate niekoľko dní po svojom právoplatnom odsúdení za prečin šírenia poplašnej správy podľa § 361 ods. 2 Trestného zákona trestným rozkazom okresného súdu sp. zn. 33T/35/2025 z 13. júna 2025 a počas plynutia skúšobnej doby podmieneného odsúdenia je dôvodne podozrivý zo spáchania skutku právne kvalifikovaného ako zločin šírenia poplašnej správy podľa § 361 ods. 1, 2 a 3 písm. a) Trestného zákona. Už samotná skutočnosť špeciálnej recidívy pri podozrení zo spáchania skutku krátko po začatí plynutia skúšobnej doby je dostatočnou konkrétnou skutočnosťou opodstatňujúcou dôvod preventívnej väzby podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Okrem tejto konkrétnej skutočnosti sú prítomné aj ďalšie konkrétne skutočnosti ako početná trestná a priestupková minulosť sťažovateľa, chronické nadužívanie alkoholických nápojov, a to aj napriek uloženému ochrannému protialkoholickému liečeniu. Uvedené zodpovedá ústavnej udržateľnosti nielen záveru o dôvodnosti preventívnej väzby sťažovateľa, ale aj o nemožnosti jej nahradenia, tak ako to zvýraznil krajský súd. Ústavný súd zároveň pripomína, že dôvod preventívnej väzby na rozdiel od iných väzobných dôvodov v priebehu akéhokoľvek trestného konania v zásade nemení svoju materiálnu podstatu, keďže tento väzobný dôvod je spravidla determinovaný určitými objektívnymi skutočnosťami existujúcimi už v čase spáchania skutku, na ktoré ďalšie plynutie času nemá akýkoľvek právne relevantný vplyv (IV. ÚS 64/2021, IV. ÚS 541/2021, II. ÚS 317/2024, II. ÚS 534/2024, IV. ÚS 613/2024).

17. Na už prezentovaných záveroch ústavného súdu nemení nič ani sťažovateľom predostretá námietková obrana o tom, že mu neboli objasnené dôvody jeho zadržania, čo už bolo vysvetlené, keďže je zrejmé, že si je vedomý predmetného telefonátu, ktorý skutkovo nepopiera (bez ohľadu na odlišný názor o jeho trestnoprávne kvalifikačnej relevancii).

18. Pokiaľ ide o námietky skutkové, týkajúce sa preukazovania (najmä) subjektívnej stránky konania sťažovateľa vo forme k úmyslu vo vzťahu k šíreniu poplašnej správy, tu postačuje dôvodné podozrenie, ktoré je v okolnostiach veci evidentné (vzhľadom aj na skoršie právoplatné odsúdenie), pričom o vine v pozitívnom zmysle môže rozhodnúť len súd po podaní obžaloby.

19. Vo vzťahu ku kvalifikačným námietkam týkajúcim sa vzneseného obvinenia (linka dôvery ako právnická osoba) platí, že základ kvalifikácie skutku ako trestného činu (šírenie poplašnej

správy) je pre stíhanie sťažovateľa ako obvineného udržateľný, pričom v priebehu konania sa kvalifikácia môže zmeniť, a to aj v prospech sťažovateľa. To však nemá vplyv na danosť dôvodu preventívnej väzby ani na absenciu možnosti jej náhrady vzhľadom na vzneseným obvinením predpokladanú špeciálnu recidívu s krátkou časovou frekvenciou.

20. Ústavný súd dodáva, že len skutočnosť, že sťažovateľ sa so závermi krajského súdu nestotožňuje a má na vec iný názor, nemôže sama osebe viesť k záveru o arbitrárnosti uznesenia krajského súdu a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor krajského súdu svojím vlastným (IV. ÚS 357/2023, IV. ÚS 169/2024, IV. ÚS 613/2024). Už prezentovaným záverom by v prípade podľa zákona obligatórneho zastúpenia sťažovateľa v konaní o ústavnej sťažnosti zodpovedal dôvod jej odmietnutia podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde pre zjavnú neopodstatnenosť.

21. Napokon vo vzťahu k sťažovateľom namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ústavný súd poznamenáva, že s prihliadnutím na svoju judikatúru už opakovane konštatoval (IV. ÚS 120/2021, II. ÚS 182/2021, IV. ÚS 309/2021, IV. ÚS 390/2021, IV. ÚS 78/2022, IV. ÚS 251/2022, IV. ÚS 504/2022, IV. ÚS 409/2024), že ide o všeobecné ustanovenie, ktoré upravuje základné právo na súdnu ochranu, a to vo vzťahu ku konaniu vo veci samej, a nevzťahuje sa na konanie o väzbe, na ktoré je aplikovateľný čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy, ktorý je vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy v pomere špeciality a sú v ňom implicitne obsiahnuté hmotné a tiež procesné atribúty základného práva na osobnú slobodu vrátane práva na jej súdnu ochranu v prípadoch pozbavenia osobnej slobody väzbou. Tým je rovnako daná zjavná neopodstatnenosť predmetnej námietky.

22. Podľa § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde navrhovateľovi, ktorý požiada o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, ústavný súd môže ustanoviť právneho zástupcu, ak to odôvodňujú majetkové pomery navrhovateľa a nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Ústavný súd môže rozhodnúť o ustanovení právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, ak sú súčasne kumulatívne splnené tri podmienky, resp. predpoklady na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom: (i) žiadosť o ustanovenie právneho zástupcu, (ii) majetkové pomery odôvodňujúce takúto žiadosť, (iii) nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti. Pokiaľ ide o podmienku vyžadujúcu, aby nešlo o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti, táto je splnená vtedy, ak okrem iného je daná právomoc ústavného súdu na prerokovanie sťažnosti a táto nie je oneskorená ani zjavne neopodstatnená (I. ÚS 60/2019, IV. ÚS 67/2023, IV. ÚS 408/2023, IV. ÚS 431/2024).

23. Vo vzťahu k žiadosti sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu ústavný súd uvádza, že takýmto žiadostiam vyhovie v prípade súčasného (kumulatívneho) splnenia podmienok vyplývajúcich z § 37 ods. 1 zákona o ústavnom súde a jeho ustálenej doterajšej judikatúry v tejto oblasti, t. j. 1. ak ustanovenie právneho zástupcu odôvodňujú majetkové pomery navrhovateľa (ak vzhľadom na svoje majetkové pomery nedisponuje dostatočnými zdrojmi na úhradu trov právneho zastúpenia) a 2. ak zároveň nejde o zrejme bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti.

24. Vzhľadom na skôr uvedené okolnosti je zřejmé, že sťažovateľ si *a priori* bezúspešne uplatňuje nárok na ochranu ústavnosti podaním ústavnej sťažnosti proti napadnutému uzneseniu okresného

súdu a napadnutému uzneseniu krajského súdu a tento nedostatok nie je odstrániteľný ani prostredníctvom právneho zástupcu. V dôsledku toho ústavný súd ani nepristúpil k preverovaniu majetkových pomerov sťažovateľa a jeho žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom nevyhoviel (bod 1 výroku tohto uznesenia).

25. Na podklade uvedeného ústavný súd odmieta sťažovateľom podanú ústavnú sťažnosť podľa § 56 ods. 2 písm. b) zákona o ústavnom súde, keďže s nevyhovením žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu také rozhodnutie zákon obligatórne spája (bod 2 výroku tohto uznesenia).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. októbra 2025

Ladislav Duditš
predseda senátu